

32è Concurs Literari de Sant Antoni El Perelló

Poesia Adults

"NOUS POEMES"

Dora Maar

L'han tret de casa seua.
Han canviat el pany.
Veuen gent per les finestres
gent que riu i rega les plantes del balcó,
gent que parla amb el periquito,
gent que fa cafè i que desenrotlla les banderes
que havia enrotllat el vent tossut.
Aquella gent han de ser ell.
I de vegades en són. Però poc.
Han com bufat dins del seu cap,
li han gratat el palmell de la mà
i ara toca malament
i pensa malament. Té malsons
on allò que toca malament durant el dia
li cau damunt, tot de cop,
i ell s'arrossega pel terra dels somnis,
sanglotant com una vella davant d'un serial.
Troba la intensitat només en els somnis
i la realitat queda com un erm
on jugar amb els accents.
A qui podria enganyar d'allà dins

perquè el deixés entrar de nou?
O millor: qui el tancaria al carrer
definitivament, alliberant-lo
d'aquell alè de càmping o déu egipci?

¡Pobre crit d'àguila,
que en escalar les plomes
et trobes aquesta gola humana!

¡Tenda-cuina, tenda-magatzem,
tenda-cor, tenda-fe!

¡Concep un poema,
àguila, va, tan gran,
un poema tan descomunal que,
en sortir, se li emporte el cap
a l'humà que t'ha segrestat!

¡Com una botella de cava!

¡Celebrem-ho! ¡Mira quanta escuma,
de tant sacsejar, de tant neguit sempre!

¿Qui vol un cap, tenint aquest desori
de plomes i de bombolles?

*

Per mi la solitud correspon al dia,
és el dia de treball esgotador,
un dia que cansa i que irremissiblement
em condueix a les persones
que són la nit; una nit, però,

que hauria de ser de repòs
i és plena de malsons, una nit
on es transformen en monstres
i les sento bramar com mai
les tranquil·les bèsties
amb què llauro quan estic sol,
una nit on tot ressona malament i tort.

*

Noves sensacions! Vinga nous poemes
que aixequen del terra amb un gat hidràulic
el podridet cadàver que som
i ens facen sentir coses ben noves!

Alegrem-nos!

Novament la pols se'ns pot colar a sota!

*

El nitbús roig i blanc,
fins ara còmplice i en repòs,
engega el silenciós motor híbrid
i marxa de la parada, deixant
massa exposada la meua estrella
a la Ronda Universitat.
Finestres, peatons i cotxes em miren.
Tinc els braços llargs, deixo la llauna
a un metre i mig de mi,
desvinculant-la de mi.

Passen tres policies i tres cops la nego.

Arriba un altre bus assedegat
i s'atura i s'apaga i a mi em mou
i m'engega un altre cop.

A l'anunci que porta al costat diu:
"Sonrisas y lágrimas" demà al Tívoli.

Em sembla molt bé, dic jo,
i agafo l'estrella, més tranquil de cor.

*

L'equatoriana li posa l'abric.

Jo espero al costat del banc de fusta:

no massa prop per no atabalar-la,
suficient per no perdre el seient.

La vella mira endavant sense veure,
marxa sense ganes ni res als ulls.

Penso, penedint-me: hagués estat bé

una mica de pressa. I de llum.

*

La colla de comedians que érem

i que jugava a no ser ningú

als boscos d'aquell poble,

jo la recordo avui

davant d'una finestra oberta

com aquells dies:

beviem vi, ho recordo,

i el cul ens cabia encara
al tobogan roig i verd.

El preu

de tanta felicitat?

Començar la construcció

esclaus tots i mig despullats

de la piràmide groga de la memòria

sota el fuet cruel i gris d'un sol personatge.

*

M'estiro llarg sobre el llançol fred

i, quasi al novembre, encara m'agrada.

Ja s'endevinen, les dues gelors,

les germanes que s'ensumen i es busquen,

separades pel tràmit del meu cos.

Un dia juntaran les seues boques,

el fantasma i el no-nat,

i aquell dia espero haver donat jo

totes les besades que no he donat.

Però tinc por d'entربولir el moment.

¿I si en aquella besada seua,

d'alguna manera, no es reconeixen,

elles que són una mateixa cosa,

elles que són iguals, que ho són tot?

¿En quin infern de solitud cauré

en càstig per haver torçat l'encàrrec?

*

No he nascut per parlar: *tinc dents d'arena*.

Trobar les paraules és vetllar un viu.

Per què callar no és sempre callar?

Per què callar és sempre no parlar?

Cada cop més difícil, *ser entre els homes*:

té fronteres d'àcid la meua boca,

el món reclama ràpides raons

i els meus mots s'han de defensar cremats.

Si no ho dic, no ho sé... *Doncs no ho sé!*

Un silenci de cova i vidre fos,

on ressonen les paraules no dites,

plenes sense la llum de la veu alta.

Us imposito a tots un home callat.

Si parlo qualsevol rosa em parteix,

si no parlo qualsevol rosa és.

Us imposito a tots un home sencer

sabent que ni jo el podré suportar.

*

Potser el matís no cal

però vull dir-lo, el moment en què,

dret damunt de la vida, ja peses suficient

com per evitar que el passat vole,

el moment en què baixes del vent

i passes a viure en els records.

*

Una noia es maquilla al metro.

Tremola, asseguda al meu costat:

l'espill li va relliscant per les cuixes.

Amb el llapis a la boca jo penso
que en algun lloc, també, un tros menut
de la meua cara està a punt de caure.

*

Aquesta nit, no sé per què, recordo
aquell mercat que tu vas despertar.

Disfressada d'època, de can-can,

anunciaves l'obra de cabaret

que per la nit fariem al casal.

¡Com miraven, els foscos mercaders,
el roig brillant de les teues faldilles
fujetejant el verd cru dels enciams!

Jo era com tu. Però ara ja no.

Ja sóc mercader, si et recordo així:

cua de dinosaure, removent

l'espessa boira dels dies gelats.

*

El tren de les 6.28 enganxa

les últimes llums blaves del puticlub

al sacrifici primer del matinador:

i tot queda, allà, sobre la taula,

tot el que som,
per qui vulgue escriure un poema
o per qui vulgue ressopar.

*

Vaig perdre en una tempesta
l'instint de conservació
i, en el seu lloc, els llamps
em van entregar la música,
les camises florejades
i el futur per oblidar-lo.

*

Un lloc on es dissolgue el meu jo,
estic buscant,
fugir d'aquell que cada dia em pesa més,
això que m'han dit que és el meu jo
i que implica portes i auriculars,
maletes plenes de merda
i pecats una mica mortals.

*

Badallant després de l'obra,
esperem el tren en vaga,
llançats a l'andana, morts,
mentre per entendre'ns, ells,
el públic que ens ha vist,
ens posa mil cares a cadascún

i, natros, a ells, per no acabar bojós,
una sola cara als mil que són.

*

No en té, de sentit, la vida.

La vida no té melodia.

És només acompanyament

i ens la passem acompanyant

d'altres acompanyaments.

La passem fantasiejant amb un solista,

fantasiejant amb la gran orella

que ho sentís tot alhora i ordenat.

I no som res més que una veu gèlida

(com de pont de ferro)

fent enfadar un fantasma calent

que és el que, en realitat, està vivint.

Som coixí, no repòs.

*

Vivim entre els talls sanguinaris

que fan els despertadors,

esperant que les portes

no ens endevinen el pensament.

Som al final de la jornada americana,

xuclant el corall fosc que ha sobrat

dels surtidors de gasolina,

plorant per l'espurna

amagada per obligació tan lluny.

Sembla ridícul

buscar el pa en un poema,

però en temps salvatges

només ho sembla.

*

Amb cafès i visions estranyes

miro d'ajudar a la nit

a separar els contrincants

que no volen només cops

sinó que s'aniquilaran del tot

i del tot aplanaran la delícia

de les seves posicions enfrontades.

La nit sempre defalleix i, amb ella,

els molts que havia intentat ser jo

fugint del truc barat de ser un de sol.

*

Que poca cosa que sóc, un cranc,

si no els hi cal ni arromangar-se,

als somnis, per fer-me creure del tot

que es pot travessar així el mar,

que totes aquestes noies m'estimen,

que totes aquestes noies m'odien

i que he comès el pitjor dels pecats.

És ridícul mirar de construir

amb la bava que vaig deixant davant
la bava que ha estat el demà
i que per mi serà també l'ahir.

(Ben just un parell de poemes bons.)

Quin poc marge per ser, en despertar!

*

Vell al seu taller, veig Gian Lorenzo,
pensant en la continuació,
dubtant amb la mà de l'àngel rialler,
si fer que la fletxa apunte ara al cor
o al cony de la santa. L'àngel riu:
sap que només hi ha un lloc possible
en aquell mar de plecs:
el lloc de la primera fiblada.

*

M'imagino les teves venes, Vincent,
les venes per les que fluïa pintura,
me les imagino extranyades la nit
en què en va fluir de debò, de pintura:
un tub de groc de crom. Te'l vas tragar.
Però per què el rebutgen, el color?
D'on ve el neguit de l'art, si no és d'elles,
d'aquestes venes que se m'inflamen?
De quin déu, de quin interludi fosc?
Com t'he imaginat preguntan-t'ho,

Vincent, amb la boca oberta i groga
com un gira-sol, com un Van Gogh.

*

Som una geniva buida.
Tenim atrofiada la possibilitat
d'una dent impertinent.
Ja no ens creixen poemes.
Amb l'automàtica bava dels dies
anem dissolent les poques muntanyes.
Per què parlar del vell deix, del riu mort?
Per què hem de notar el nervi sec,
la manca de què parlen els bons artistes,
aquests cabrons,
si hi ha puré gairebé sempre
en aquesta segura mansió?

*

Em cauen els cabells, tinc taques a les dents.
No sóc l'escultura exempta que em creia.
Hi ha arrels que em condemnen.
Jo les voldria als peus
i tenir excusa per no fugir-ne,
però les tinc a les paraules
i és a través d'elles que moro.
És a través seu, qui sap amb quin matís,
que em segueixo devent a la mort.

Filòsofs i científics són uns que han mort
darrere de l'aparença del món.

I el poeta? És un que està a punt
sempre de morir cosit a les aparences
però que es desdiu, es mou i es descús,
com ho fa el lladre que fuig de la llei
en la pròrroga dels carrers flexibles.
Robador d'allò que desapareixerà
(que de totes maneres marxarà),
seu en un racó i és amo de l'ocàs,
el té només per ell i el plora menut.

Quina manera de morir, són les paraules:
l'únic que flota perquè és l'únic que està buit!

Jo m'hi aferro, a les paraules,
ple d'allò que hi ha al fons,
temorós d'allò que sóc en el fons.

Jo m'hi aferro, creient cegament
en la superfície fingida que em proporcionen,
una superfície per on mai cap vaixell ha passat,
una frontera, de fet, on les paraules i jo,
aquesta mena de monstre flotant que som,
som el més semblant a un vaixell
que mai passarà.